

## Ο θάνατος του Διάκου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown



χ να την  
ύμελη. Οι

Στις 23

Απριλίου ο Αθανάσιος Διάκος έπιασε το γεφύρι της Αλαμάνας, στον Σπερχειό ποταμό κι οι άλλοι δύο οχυρώθηκαν σε άλλα σημεία, για να εμποδίσουν τους πασάδες να προχωρήσουν προς τη Βοιωτία και την Άμφισσα. Πρώτος από τους πασάδες ξεκίνησε ο Ομέρ Βριώνης κι επιτέθηκε κατά των Πανουργιά και Δυοβουνιώτη. Οι άντρες τους όμως φοβήθηκαν και διασκορπίστηκαν, καθώς είδαν τον όγκο του τουρκικού στρατού.

Κατόπιν ενωμένος όλος ο τουρκικός στρατός στράφηκε εναντίον του Διάκου, στην Αλαμάνα. Οι άντρες του, όταν είδαν το πλήθος του εχθρού, δέιλιασαν και διασκορπίστηκαν. Έμειναν μόνο ο **Αθανάσιος Διάκος** και 48 παλικάρια του, αποφασισμένοι να πεθάνουν, όπως πέθαναν εκεί κοντά, στις Θερμοπύλες, πριν από

2300 χρόνια ο Λεωνίδας με τους 300 Σπαρτιάτες του πολεμώντας τους Πέρσες.

Η μάχη που ακολούθησε ήταν σκληρή και σύντομα τα παλικάρια σωριάζονται νεκρά. Μόνο δέκα απομένουν όρθιοι,. Τότε το πρωτοπαλικάρο του Διάκου του φέρνει ένα άλογο και τον παρακαλεί να φύγει, επειδή θα μπορούσε να φανεί και στο μέλλον χρήσιμος για την πατρίδα. Όμως το ηρωικό παλικάρι αρνείται και πολεμάει υπεράνθρωπα. Το τουφέκι του σπάζει. Τραβάει τότε το σπαθί του και αγωνίζεται σαν γίγαντας, ώσπου σπάζει κι αυτό. Πληγωμένος στον ώμο ο Διάκος πέφτει ζωντανός στα χέρια των εχθρών.

Θαύμασε ο Ομέρ Βριώνης την παλικαριά και τη λεβεντιά του Διάκου και του πρότεινε να του χαρίσει τη ζωή, αν δεχόταν να αλλαξοπιστήσει.

Περήφανα ο Διάκος του απάντησε: «Πάτε κι εσείς κι η πίστη σας να χαθείτε! Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός και θα πεθάνω». Οργισμένος τότε ο Τούρκος πασάς έδωσε διαταγή να τον σουβλίσουν ζωντανό. Ο Αθανάσιος Διάκος υπέφερε το μαρτύριο στις **24 Απριλίου 1821**. Ήταν 34 ετών.

Η λαϊκή μούσα, μεταξύ άλλων, θυμάται το, θάνατο του παλικαριού με το παρακάτω τραγούδι.



Τρία πουλιάκια κάθονταν ψηλά στη Χαλκομάτα  
τόνα τπράει στη λιβαδιά και τ' άλλο στο Ζητούνι,  
το τρίτο το καλύτερο μοιριοπογά και λέει:  
«Ποιλή μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σαν καλιακούδα.  
Μην ο Καλύβας έρχεται, μην ο Λεβεντογιάννης;  
Ούδ' ο Καλύβας έρχεται, ούδ' ο Λεβεντογιάννης.  
Ομέρ Βρυώνης πλάκωσε με δεκοκτώ χιλιάδες».

Ο Διάκος σαν τ' αγροίκισε, πολύ του μακοφάνη.  
Ψιλή φωνήν εσίκωσε, τον πρώτο του φωνάζει:  
«Το στράτευμά μου σύναξε, μάσε τα παλικάρια.  
δώσ' τους μπαρούτη περισσή και βόλια με τις φούχτες,  
γρήγορα και να πιάσουμε κάτω στην Αλαμάνα,  
πού 'ναι ταμπούρια δυνατά κι όμορφα μετερίζια».

Παίρνουνε τ' αλαφριά σπαθιά και τα βαριά τουφέκια,  
στην Αλαμάνα φτάνουνε και πιάνουν τα ταμπούρια.  
«Καρδιά, παιδιά μου, εφώναξε, παιδιά, μην φοβηθείτε.  
Σταθείτε αντρείοι σαν Έλληνες και σαν Γραικοί σταθείτε».  
Εκείνοι εφοβηθήκανε κι εσκόρπισαν στους λόγκους.  
Έμειν' ο Διάκος στη φωτιά με δεκοκτώ λεβέντες.  
Τρεις ώρες επολέμαγε με δεκοκτώ χιλιάδες.  
Σκίστηκε το τουφέκι του και γίνικε κομμάτια.  
σέρνει και το λαφριό σπαθί και στη φωτιά χουμάει.  
Έκοψε Τούρκους άπειρους κι εφτά μπουλουκμασάδες  
και το σπαθί του κόπηκε απάν' από την φούχτα.  
κι έπεσ' ο Διάκος ζωντανός εις των εκτρών τα χέρια.

Χίλιοι τον πήραν από μπρος και δυο χιλιάδες πίσω.  
κι Ομέρ Βρυώνης μυστικά στο δρόμο τον ερώτα:  
«Γίνεσαι Τούρκος, Διάκο μου, την πίστη σου ν' αλλιάξεις,  
να προσκυνάς εις το τζαμί, την εκκλησιά ν' αφήσεις;»

Κι εκείνος αποκρίθηκε και με θυμό του λέει:  
«Πάτε κι εσείς κι η πίστη σας, μουρτάτες, να χαθείτε!  
Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θε να πεθάνω.  
Αν θέητε χίλια φλωριά και χίλιους μouxμουτιέδες,  
μόνον εφτά μερών ζωή θέλω να μου χαρίστε,  
όσο να φθάσει ο Οδυσσεύς κι ο καπετάν Νικήτας».

Σαν τ' άκουσε ο Χαλήλημπερς αφρίζει και φωνάζει:  
«Χίλια πουγκιά σας δίνω εγώ κι ακόμα πεντακόσια,  
το Διάκο να χαλάσετε, το φοβερό τον κλέφτη,  
γιατί θα σβήσει την Τουρκιά κι όλο μας το ντοβλήτι!»

Το Διάκο τότε παίρνουνε και στο σουβλή τον βάζουν.  
ολόρθο τον εστήσανε, κι αυτός χαμογελούσε.  
Την πίστη τους τους έβριζε, τους έπλεγε μουρτάτες.  
«Σκυλιά, κι αν με σουβλίσετε, ένας Γραικός εκάθη  
Ας είν' καλή ο Οδυσσεύς κι ο καπετάν Νικήτας,  
αυτοί θα φάνε την Τουρκιά θα κάψουν το ντοβλήτι!»

Οι εικόνες είναι του Severino Baraldi και περιέχονται στο βιβλίο «Αθανάσιος Διάκος» της πολύ καλής παιδικής σειράς «Πινακοθήκη των ηρώων» των εκδόσεων Στρατίκη.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

